

Holly Webb

Paslepta katytė

Alma littera

Pirmas skyrius

Pasistiebusi ant pirštų galų ir alkūnėmis atsirėmusi į palangę, Liusė žvalgėsi po sodą. Dar niekada ji nebuvo turėjusi kambario pačiame namo viršuje. Jis buvo taip aukštai, kad sodas apačioje atrodė keistas ir nutolęs, medžiai žemi ir kresni, nors ji žinojo, kad jie aukšti.

Iš tiesų Liusė niekada nėra turėjusi savo kambario. Ji visada juo dalijosi su Viljamu, savo broliuku. Bet dabar jie gyvena senelės name ir kiekvienas turėjo po atskirą kambarį. Tai buvo ir malonu, ir keista tuo pat metu.

Tą akimirką Liusė dėl visko jautėsi sumišusi. Senelės namas buvo nuostabus, prie jo didelis sodas, o ne mažas daržas, kaip prie ankstesnių namų, bet ji negalėjo liautis apie juos galvojusi. Aišku, jie yra lankęsi pas senelę daugybę kartų, bet visada kaip svečiai. Čia gyventi buvo keista ir visiškai kitaip. Vis dar neatrodė, kad namas jų, nors tėtis ir paaiškino, kad jis nupirko pusę namo iš senelės. Jie visi gyvens drauge. Senelė padės prižiūrėti Liusę ir Viljamą, o tėtis imsis sulaukėjusio, apleistą sodo, kuris tiek daug reiškia senelei.

Tėčiui tai bus gerai, svarstė Liusė, pasirėmusi rankomis smakrą ir žvelgdama į medžius apačioje. Pastaruosius

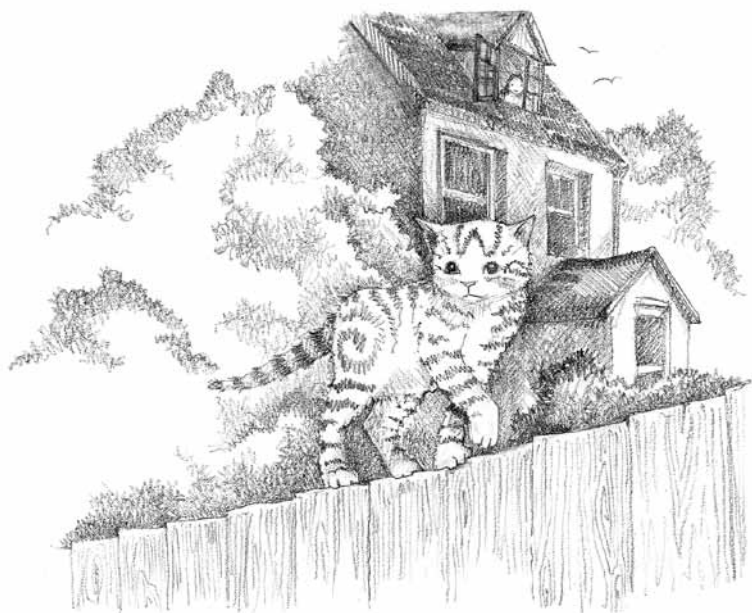
penkerius metus nuo tada, kai mirė jų mama, jis vienas prižiūrėjo ją ir Viljamą. Šiek tiek jam padėdavo auklės, bet daugiausia jis pats viską stengėsi daryti. Dabar padės senelė ir galbūt jam nebereikės būti tokiam susirūpinusiam visą laiką. Būdavo sunku, kai jis ilgai užsibūdavo darbe ir pavėluodavo pasiimti juos iš būrelių, auklės ar draugų namų.

Liuse sunkiai atsiduso. Jie nebelankys būrelių. Ir net nebeis į senąją mokyklą – senelė gyvena per toli nuo jos. Pirmadienį ji su Viljumu pradės eiti į naują mokyklą. Liuse to visai nelaukė.

„Viskas bus gerai, – sušnibždėjo Liuse. – Juk buvo smagu, kai ten nuėjome.“ Mokytoja buvo draugiška ir

šypsojosi, Viljamui patiko didelės laipynės žaidimų aikštelėje, o iki mokyklos nuo senelės namų tebuvo penkios minutės kelio. Tačiau visa buvo nauja ir neįprasta, ir nors mokykloje jau buvo paruoštas pakabas su jos vardu ir stalčius knygai pasidėti, ji žinojo, kad čia ji dar nepritapusi, dar ne.

Tarp medžių kažkas sušmėžavo. Liusė žvilgtelėjo į šoną, mėgindama įžiūrėti, kas ten. Paukščiukas? Tada ji nusišypsojo. Didžiulis rusvas katinas atsargiai sėlino palei gyvatvorę, lėtai ir išdidžiai dėliodamas letenėles. Jis tikriausiai iš gretimo namo, pamanė Liusė. Ji niekuomet neturėjo gyvūnelio, o šis namas su labai gražiu dideliu sodu tam puikiausiai tiktų. Liusei at-

rodė, kad nuostabiai tvarkinga senelės svetainė būtų daug patrauklesnė, jei-gu joje ant sofos atlošo ar kilimo susirangytų katinas.

Tačiau tėtis jiems sakė, kad senelė nemėgsta gyvūnų. Ji mano, kad jie per daug netvarkingi, kelia sumaištį, neša purvą ir pridaro darbo. Liu-

sė norėtų paprieštarauti senelei – juk katės murkia ir šildo kojas šaltą naktį! Bet kaip gali pradėti tokį ginčą su senele – tik jau ne su šita. Ji ne toks žmogus, su kuriuo gali pasiginčyti. Liusė ją mylėjo, bet senelė buvo iš tų žmonių, kurie visada yra teisūs. Ir dar iš tų, kurie visą laiką tvarkosi!

– Liuse!

Tai Viljamas! Liusė, išgirdusi jo balse graudulio gaidelę, atsigrėžė.

– Kas atsitiko? – paklausė susirūpinusi.

– Senelė mane apšaukė, – šniurkščiojo Viljamas. Jis atsisėdo ant grindų ir atsirėmė į Liusės lovą. Visas jo veidas buvo paišinas, išskyrus dvi švarias vageles, kuriomis tekėjo ašaros.

– Dėl ko? – Liusė atsisėdo greta ir apkabino jį per pečius.

Viljamas prisiglaudė prie jos.

– Aš žaidžiau futbolą sode, o tada parsinešiau kamuolį vidun ir mušinėjau jį...

– O, Viljamai! Kur? – griežtai paklausė Liusė, broliukas susigūžė ir šiek tiek nuo jos atsitraukė.

– Svetainėje.

– Ar ką nors sudaužei? – pasiteiravo Liusė susirūpinusi. Tėtis privertė juos pažadėti, kad elgsis atsargiai, bet Viljamui dar tik šešeri, ir kartais jis tiesiog pamiršta tokius dalykus.

– Ne! – pasipiktino Viljamas. – Bet senelė vis tiek supyko. Ji pasakė, kad negaliu spardyti kamuolio namuose, nors aš net nespardžiau jo! Aš tik mušinėjau!

Jis atsiduso ir vėl atsirėmė jai į petį, įdėmiai žvalgydamasis po Liusės kambarį, žiūrėdamas į dar beveik neišpakuotas kartonines dėžes.

– Ar tau patinka turėti savo kambarį? – rimtai sušnibždėjo jis.

Liusė linktelėjo.

– Taip... Bet praeitą naktį man trūko to, kaip tu kalbiesi su savo lego

žmogeliukais, – pridūrė mergaitė, kad jis pasijustų geriau.

– Ir man patinka mano kambarys, – lyg ir abejodamas tarė Viljamas. – Kaip tu manai, gal aš galėčiau daiktus laikyti savo kambaryje, bet miegoti čia su tavim? Galėčiau atsi-
nešti miegmaišį.

– Galbūt kartais, – tarė Liusė paguodžiamai. Buvo keista praėjusį vakarą eiti miegoti ir negirdėti Viljamo šnopavimo kitame kambario gale, bet jai patiko turėti vietą, kuri yra tik jos.

Tik jos vienos, nebent būtų šaunu įsitaisyti katę. Bet kokią katę, pamanė Liusė, svarstydamą, ar tas rusvas kaimynų katinas dar kada pasirodys.